

Poslední přípitek

J. D. Robb

Položila mu hlavu na rameno. „Co si bez tebe těch šest měsíců počnu?“

„Nebude to celých šest měsíců. Každých pár týdnů sem zaletím.“

„Vím, že se o to aspoň pokusíš.“

„Nejen pokusím. A ať se děje, co se děje, budu tady na premiéru.“

„To doufám.“

„Tu bych si nikdy nenechal ujít. Je to životní role, Elizo. Věděl jsem to, jakmile jsem si přečetl scénář.“

„Jako by ti byla napsaná na tělo, ale... Proč sakra musíš natáčet na opačném konci světa? Znáš odpověď.“ Mávla rukou a ustoupila. „Potřebujete krajinu, počasí, autenticitu.“

„Prostředí je právě tak důležité jako postava, vlastně je to jedna z postav.“ Znovu ji políbil. „Podle mě to bude první celosvětový trhák pro mou produkční společnost.“

Usmála se. „Jenom si přeju, abych mohla jet s tebou. Je to hrozně nešikovně načasované, to je všechno. Já musím být tady a ty tam – tisíce mil daleko. Proč sakra děláme zrovna tuhle práci, Brante?“

„Protože jsme narcisti s obrovským talentem?“

Naklonila hlavu ke straně a přikývla. „To by mohlo být ono. A miluju tě – na to si vzpomeň, až tě začne svádět představitelka hlavní role. Vím, že je pro tu roli dobrou volbou, ale...“

„Natalie je hvězda, ale mojí ženě nesahá ani po kotníky.“

„Je o deset let mladší než tvoje žena.“ Eliza obrátila oči v sloup. „No dobře, o čtrnáct. Víím, proč jsi chtěl, aby tu roli hrála ona. Je zatraceně dobrá. A máš pravdu. Začínají se u mě ozývat nervy. Půjdu dolů, abych znervóznila i všechny ostatní a abych si nechala od Dolbyho schválit šaty.“

„Copak jsem to už neudělal já?“

„Udělal, jenže ty jsi zaujatý. Příklad brzy, drahoušku, a dáme si ten drink na zdar večírku.“

Vše bylo samozřejmě dokonalé: jídlo, pití, hudba, květiny, vše pečlivě vybrané. Dveře na terasu zůstaly otevřené, aby se hosté mohli volně pohybovat dovnitř a ven, se zářivými kulisami New Yorku před očima.

Obyvací pokoj s bílým krátkým křídlem a svícemi vyplněným krbem zval k hovorům ve skupinkách, ke zpěvu, k tanci. Číšníci a servírky v důstojně černých oblecích roznášeli jídlo i drinky všem, kdo nechtěli přerušit konverzaci ani na tak dlouho, aby si došli k jednomu z barů či švédských stolů.

Vzduchem se nesly hlasy – písně, smích, klepy – a rozléhaly se místnostmi v přízemí i po schodišti vzhůru.

„Zase jsi to dokázala.“ Sylvie Bowenová, dlouholetá opravdová přítelkyně, pozvedla sklenku, aby Elize připila. „Tomu říkám pořádný mejdan.“

„Právě to jsem chtěla. Jakmile začnou zkoušky, nebudu mít čas ani energii na večírky. A večírky mám moc ráda. Navíc, až bude Brant pryč...“

„Vím, že se ti bude stýskat. Ale bůh ví, že bude mít napilno. A když budeš potřebovat společnost, stačí zavolat své čerstvě svobodné kámošce.“

„Je mi líto, že vám to s Michaiem nevyšlo.“

„Nikdy se ti nezamlouval.“

„Nezamlouvalo se mi, že pro tebe nebyl dost dobrý, což taky dokázal.“

„Já víím. Nevěrný ruský parchant. Teď je mi sedmačtyřicet a mám na kontě tři rozvody. Navíc dvě skvělé děti, to je rozhodně víc než nic. A bože, Elizo, jsem babička. Zatracená babička. A zbožňuju svou vnučku k smrti. Ale proč jsem si sakra nikdy nenašla někoho, jako je Brant?“

„Protože jsem ho klofla první.“ Podívala se na sošnou přítelkyni se záplavou kaštanově hnědých vlasů a blýskavýma zelenýma očima. „Jsi krásná svobodná žena, nadaná herečka a výjimečná matka – i kamarádka. A jestli budeš stát o společnost, na tomhle mejdanu je pár velice pěkných exemplářů svobodných mužů.“

Sylvie rozhodně zavrtěla hlavou. „Do toho se nějakou dobu nepohrnu. Jestli ještě někdy. Kromě toho, řada z těch velice pěkných exemplářů svobodných mužů pokukuje po jiných pěkných exemplářích mužů. Nebo jsou moc mladí.“

„Nic takového jako moc mladý partner neexistuje.“ Usmála se, když k nim přistoupil Brant s vysokou sklenkou s koktejlem. Možná ji trochu trápilo, aspoň čas od času, že je o čtyři roky mladší než ona, ale nehodlala o tom vykládat Sylvii.

„Máte prázdné ruce, má nejoblíbenější paní.“ Podal sklenku Elize. „Taky potřebujete novou sklenku, má druhá nejoblíbenější paní?“

„To je dobré, díky. Nemohli Icovovi naklonovat tebe?“ vzdychla Sylvie.

„Ti šílení vědci.“ Eliza pokynula sklenkou. „Slyšela jsem, že se připravuje pokračování. Měla jsem pozvat tu spisovatelku – ehm, Nadine Furstovou. A Roarkea. Párkrát už jsme se potkali, než si vzal tu policistku.“

„Tomu říkám pěkný exemplář, jenže...“ Sylvie se s povzdechem napila šampaňského. „Už je zadaný.“

„Jak víš, to pro řadu lidí nic neznamená.“ Jen co to dořekla, zarazila se a naklonila se ke své přítelkyni, aby jí zašeptala do ucha. „Omlouvám se. Moc se omlouvám.“

„Jsem v pohodě. Naprosto v pohodě. Měla bych se jít družit. A ty bys nám měla zazpívat.“

„Máš pravdu. Tu máš, Brante, tohle mi podrž a jdí se družit se Sylvii. Já najdu svou jevištní dceru a vynutím si na ní duet. Právě to hosté potřebují – a média o tom budou zítra psát.“

Podala mu sklenku a stiskla Sylviinu ruku.

Brant se Sylvii se přidali k jiným hostům, ačkoliv všechny rozhovory utichly, jakmile Eliza přivedla mladou Samanthu Keeneovou ke klavíru.

Dívka se rděla – nervozitou a potěšením – a Branta hřálo u srdce, když viděl, jak vlídně se jí Eliza ujala. Klavírista rozehrál úvodní takty a Brant zvedl sklenku v přípitku.

Zazněly silné, sebevědomé broadwayské hlasy a s nimi ironie vtělená do textu. Napil se a pomyslel si, že Eliza opět zazáří v obrovském hitu. A ta dívka? Její život se po premiéře navždy změní.

Ucítil, jak se mu svírá břicho i hrdlo a v první chvíli si pomyslel, že jde o nával emocí. Sevření však rychle přešlo v bolest. O krok couvl, pak o další.

Hlasy propletené v duetu se nesly místností a stoupaly nad schodištěm do prvního patra střešního bytu, zatímco Brantova sklenka naopak spadla na zem.

A on ji následoval.

Prožívala příjemný večer. Pěkný, klidný večer doma, bez naléhavé práce, bez povinností a s počasím vhodným pro lenivé posezení u jezírka s manželem a lahví dobrého vína po steaku k večeři.

Teď Eva Dallasová stála v luxusním střešním bytě na Upper West Side a shlížela na mrtvolu. Hodnotila ji pohledem, stejně jako místo činu, děsivě narušené hosty v koktejlových šatech a oblecích, soudními techniky a vdovou po zemřelém – prý slavnou herečkou, kterou museli odtáhnout od mrtvého manžela a podat jí lehké sedativum, ještě než dorazili první strážníci.

Momentálně se hosté – kterým se nepodařilo odejít dřív, než policie zajistila místo činu – spolu se zaměstnanci cateringové společnosti, služebnictvem a bůh ví s kým dalším přesunuli do jiných místností rozlehlého bytu.

Eva otevřela terénní soupřavu, aby si zaizolovala ruce i boty, a otočila se ke strážníkovi, který stál vedle ní.

„Shrňte mi to, strážníku Rickie.“

„Madam. Hovor na devět set jedenáctku jsme přijali ve dvacet dva hodin čtyřicet tři minut. Já a můj kolega jsme sem dorazili ve dvacet dva padesát jedna. Zdravotníky zavolali ještě před námi a už tu taky byli. Obětí je Brant Fitzhugh, bytem na této adrese. Ještě před naším příjezdem požádal doktor James Cyril, jeden z hostů, zdravotníky, aby podali manželce oběti uklidňující prostředek. Manželka se jmenuje Eliza Laneová. Doktor Cyril a další host, paní Sylvie Bowenová, doprovodili Laneovou nahoru do její ložnice. Můj kolega je tam před jejími dveřmi a vzhledem k počtu svědků jsme zavolali další dva strážníky, aby zajistili zbytek hostů a zaměstnanců.“

Rickie se odmlčel a odkašlal si. „Odhaduji, že jich tu je zhruba dvě stě, poručíku. Ten doktor i zdravotníci mají podezření na otravu. Proto jsem zavolal na dispečink.“

Eva přikývla a znovu se podívala na tělo. Rozšířené zorničky, rudé skvrny v obličejí, namodralé nehty.

Klasika, pomyslela si, a z dobrého důvodu.

„Na zemi vidím pár střípků skla.“

„Ano, madam. Oběť držela sklenku koktejlu se šampaňským a ta se při pádu rozbila. Osobní asistent paní Laneové, Dolby Kessler, uvedl, že se bál, aby se někdo nepořezal, a tak tu rozbitou sklenku odnesl. Podle jeho slov předpokládali, že Fitzhugha postihl infarkt nebo mrtvice.“

„Kristepane. Tu sklenici potřebujeme, strážníku.“

„Ano, madam. Po příchodu posíl jsem ji vytáhl z recykléru v hlavní kuchyni a uložil jsem ji do sáčku. Stejně jako hadr, kterým otřeli rozlité šampaňské.“

„Dobře. Najděte si místo, kde můžete začít sepisovat jména, kontakty a první vyjádření hostů. Oddělte zaměstnance cateringové společnosti, domácí služebnictvo, asistenty.“

„Poručíku? Někteří z hostů jsou novináři.“

„Krucí. Oddělte i je, nakolik to ještě teď může mít nějaký efekt. Moje kolegyně už je na cestě, Rickie. Zajistěte jí vstup. Já se postarám o tělo.“

Ještě než se k němu sklonila, rozhlédla se po místnosti. Elegantní nábytek v sytě modrých a měkce zelených odstínech, skleněné stoly, malované skříňky, bílý klavír. Všude byly květiny a ze stropu visely tři lustry zářící jako diamanty.

Krb z bílého mramoru s několika tucty bílých, stále hořících svíček. Nad krbem portrét, podle Evina odhadu vdovy: štíhlé blondýny v modrých šatech, s pozvednutýma rukama a rozzářeným obličejem.

Skleněná stěna s dveřmi otevřenými na terasu, nejmíň dvakrát větší než Evin první byt. Další květiny, stoly, křesla, elegantní přenosný bar, vše s pozadím svítícího New Yorku.

Obývací pokoj přecházel v jídelnu s dlouhým stolem, na kterém byly naaranžované luxusní pokrmy. Druhý bar, křesla, malá pohovka.

Prošla sem vstupní halou se zrcadly na stěnách, rostlinami v květináčích, velkou šatnou a soukromým výtahem – na večírek zablokovaným.

Opodál začínala ladná křivka schodiště do druhého podlaží.

Tělo leželo přibližně dva metry od klavíru. Mrtvý měl na sobě světle modrou košili s rozepnutým límcem a elegantní černý oblek. Levé zápěstí mu zdobil přepychový náramkový počítač, pravděpodobně z platiny.

Vlasy – plavé, o několik stupňů světlejší než jeho manželka – měl upravené do ležérního účesu. Na obličejí – velice pohledném – bylo vidět strniště.

Teď už ho poznala, a když zapátrala v paměti, uvědomila si, že viděla přinejmenším jeden film, v kterém ztvárnil hlavní roli. Roarke tenhle žánr označoval za středověkou fantasy. A mrtvý tam hrál... ehm, vyhnaného čaroděje, který se oháněl mečem a kouzly.

Byly tam zatraceně dobré bitevní scény, jak si vzpomněla.

Teď se sklonila s terénní soupravou – vysoká žena s dlouhýma nohama, nakrátko ostříhanými hnědými vlasy a zlatavě hnědýma poldovskýmá očima.

Vytáhla identikit a kvůli oficiálnímu protokolu ho přitiskla k palci oběti.

„Oběť je identifikována jako Brant Robert Fitzhugh, bytem na této adrese. Další sídla v kalifornském Malibu, East Hamptonu a Arubě. Věk třicet devět let, běloch. Oženil se s Carmandy Proustovou, 2048, bez potomků, rozvod 2049. To bylo rychlé,“ zahučela. „V roce 2052 se oženil s Elizou Laneovou, taky žádní potomci.“

Později se na osobní údaje podívá podrobněji, ale prozatím je odsunula stranou a vytáhla další přístroje. Čas smrti: dvacet dva čtyřicet. Zemřel, než se k němu dostali zdravotníci, než někdo zavolal policii.

„Nehty oběti jsou namodralé. V obličejí jsou vidět červené skvrny. Zorničky jsou roztažené a jsou tu zřetelně cítit mandle. Všechno odpovídá otravě kyanidem. Příčinu smrti potvrdí soudní patolog. Žádné viditelné stopy násilí. Pohmožděnina a tržná rána na levém spánku a lící kosti, pravděpodobně v důsledku dopadu na zem. I to potvrdí soudní patolog.“

Posadila se na paty. „Přímo uprostřed velkého nobl mejdanu. Odkud jsi měl to šampaňské, Brante? A kdo tě chtěl zabít?“

Prohmatala mu kapsy a vytáhla kapesní videofon. A uslyšela známý klapot podpatků Peabodyové. Nepřekvapilo ji, když ho doprovázela i houpavá chůze McNaba – elektronikáře a spolubydlicího její kolegyně.

„Zaheslovaný.“ Aniž by vzhledla, zvedla videofon. „Zaizolujte se a podívejte se na to.“

„Provedu,“ odpověděl McNab vesele.

„Sakra, kruci, páni!“ Peabodyová se shýbla vedle Evy. Její zvlněné černé vlasy s červenými proužky se zhouply. „To je Brant Fitzhugh. McNabe, to je Brant Fitzhugh.“

„Jo. To je pěkná pruda.“

„Zbožňujeme jeho filmy. Páni, vážně vypadá skvěle. Dokonce i po smrti. Sakra. Cítím mandle. Kyanid. Kdo by chtěl otrávit kyanidem Branta Fitzhuga?“

„Právě jsem uvažovala o tom samém. A zjistit to je kupodivu taky naše práce. Velký mejdan,“ pokračovala Eva a podívala se na svou kolegyni – a na splývavé šaty s výstřihem a tenkými ramínky. „Vypadá to, že jste taky na nějakém byli.“

„Měli jsme rande se salsou. Už ji tančíme mnohem líp.“

„Standardní pěticiferový heslo, Dallasová.“ McNab – v zářivě červených kožených kalhotách a puntíkované košili bez límce – jí podal videofon.

„Když už jste tady, podívejte se do něj a pak ho zabalte jako důkaz. Velký mejdan,“ zopakovala Eva, „takže máme skoro dvě stovky hostů a k tomu zaměstnance – domácí i z cateringu. Čerstvá vdova je nahoře u sebe v pokoji, s kamarádkou a doktorem.“

„Vdovou je Eliza Laneová. Znáte ji, ne? Eliza Laneová,“ zopakovala Peabodyová. „Je jako že legenda.“

„A rozhodně ještě bude, jestli ten kyanid hodila manželovi do šampaňského ona.“

„Nejspíš ne. Já vím, že manžel nebo manželka je vždycky číslo jedna na seznamu podezřelých,“ odpověděla Peabodyová, „ale jejich romantický vztah, manželství a vůbec všechno je taky legenda.“ Zamračeně se podívala na tělo, zatímco Eva vyprázdňovala do sáčku na důkazy obsah ostatních kapes oběti. „Žádné nevěry, ani z jedné strany – a víte, že bulvár po takových věcech vždycky slídí. Oba jsou zazobaní, takže by motivem nebyly ani peníze. Měl začít natáčet velký film – je i jeden z producentů –, myslím, že někde na Novém Zélandu, a ona se vrací na Broadway s novou verzí *Na výsluní*. Před pár desítkami let hrála dceru a ta role z ní udělala hvězdu. Teď bude hrát matku, která už hvězdou je.“

Eva na ni zůstala zírat. „Jak to všechno víte?“

Peabodyová jen pokrčila rameny. „Takové věci mě baví.“

„Dobře.“ Eva vstala. „McNabe, začněte s hosty – strážníci už na tom dělají taky. Jeden z nich ať hlídá tělo. Mezi hosty jsou i novináři.“

„Krucí.“

„Jo. Peabodyová, zavolejte techniky a márnici. Vzhledem k tomu, kdo je mrtvý i jeho manželka, bude tenhle případ přitahovat pozornost, takže rozhodně chceme Morrise. Podíváme se na tu cateringovou společnost. Později se zaměříme na místní zaměstnance a na asistenty, ale musíme začít pouštět svědky domů. Já si promluví s manželkou.“

Vy kročila po oblouku schodiště. Za zavřenými dveřmi uslyšela hukot hlasů, svědkové, pomyslela si a šla dál.

Cestou otevřela jiné dveře. Elegantní domácí pracovna v mužském stylu vyzdobená plakáty s obětí: na jednom měl Brant kožený úbor, v ruce meč a vlasy mu vlály ve větru, na jiném jel na koni, s kloboukem s plochou krepou a s pistolí za opaskem, ještě na dalším měl smoking a držel sklenku s martini.

Využije McNabovu přítomnost a pošle ho, aby se podíval na datovou a komunikační jednotku položenou na velkém černo-stříbrném stole.

Vyhнула se dalším dveřím, zpoza nichž slyšela četné hlasy, a nahlédla do pokoje pro hosty – opět přepychově zařízeného –, do koupelny, do jiné pracovny. Podle žensky elegantní výzdoby a stěn pokrytých snímky vdovy – samotné či s jinými osobnostmi, případně s různými cenami – ji v duchu připisala vdově.

Přistoupila k dvojkřídlým dveřím na konci chodby, rázně zaklepała a otevřela je.

Na posteli ležela žena v červených šatech, s předloktím položeným přes oči. Za volnou ruku ji držela žena se záplavou načervenalé hnědých vlasů, která seděla vedle ní. Před dveřmi na terasu přecházel muž se stříbrnými vlasy, tmavým oblekem a sportovní postavou.

„To jste vy!“ Sedící žena upřela na Evu zarudlé zelené oči. „Díkybohu! Vy jste Dallasová.“

„Správně.“

„Elizo, drahoušku, jste v dobrých rukách. Ty i... i Brant jste v dobrých rukách. Zrovna jsme o ní mluvily, vzpomínáš? Je nejlepší z nejlepších. Myslí. Doufám. Ach, Elizo.“

„Já nemůžu, Sylvie. Nemůžu. Brant. Můj Brant.“

„Strážníku...“

„Poručíku,“ řekla Eva a otočila se k muži, který k ní přistoupil.

„Jistě, omlouvám se. Poručíku. Jsem James Cyril. Doktor Cyril. Požádal jsem zdravotníky, aby paní Laneové podali sedativum. Mírné, sotva silnější než uklidňovač.“

„Vy jste osobní lékař paní Laneové?“

„Ne, to ne. Přišel jsem jako Rolandův doprovod. Roland Adderson. Přátelíme se už roky a věděl, že jsem velký obdivovatel paní Laneové. Je po-

mocný režisér nového uvedení hry *Na výsluní* a – ale na tom teď nejspíš nezáleží.“

„Pojďte se mnou na chvíli ven.“

Eva vyšla na chodbu. „Dnes jste se s paní Laneovou setkal poprvé?“

„Ano, i s panem Fitzhughem. Byl to báječný, vzrušující večer, dokud...“

„Povězte mi, co jste viděl a co jste dělal.“

„Samozřejmě.“ Ohlédl se na zavřené dveře. „Je zničená. Byl jsem na terase. Skvěle jsem se bavil, seznamoval jsem se se všemi těmi lidmi od divadla a od filmu, a v tak krásném prostředí. Pak jsem uslyšel, jak Eliza – paní Laneová – začala zpívat.“

Přitiskl si dlaň k srdci. „Úvod duetu *Je to tvůj život, nebo můj?* Vešel jsem dovnitř a stál jsem jenom kousek od paní Laneové a té mladé herečky, která bude hrát její dceru. Neskutečný zážitek. Pak jsem uslyšel, jak se rozbila sklenice. Nejdřív jsem tomu nevěnoval pozornost, ale někdo vykřikl, někdo zaječel a všichni se seběhli k jednomu místu. Přispěchala tam i paní Laneová a slyšel jsem, jak volá manželovo jméno. Tehdy jsem tam přišel i já a uviděl jsem, jak pan Fitzhugh leží na zemi a lapá po dechu.

Pokusil jsem se pomoci, vykřikl jsem, ať někdo zavolá zdravotníky, přikázal jsem lidem, ať ustoupí a udělají víc místa, ale to už se ho zmocnily křeče. Eliza se ho snažila obejmout a opakovala jeho jméno. Řekl jsem jí, že jsem lékař a že se mu pokusím pomoci.“

Zavrtěl hlavou. „Odmítala ho pustit, ale prosila mě, ať mu pomůžu. Bohužel bylo příliš pozdě. I když zdravotníci dorazili rychle, nedalo se pro něj nic udělat. Cítil jsem mandle. Nikomu jsem o tom neřekl, protože paní Laneová byla už tak k neutíšení a měl jsem dojem, že bych to měl oznámit někomu od policie. Což teď taky dělám. Domnívám se, že pan Fitzhugh požil kyanid.“

„Co se dělo dál?“

„Požádal jsem zdravotníky, ať jí dají něco na uklidnění, jen slabého, protože jsem věděl, že dorazí policie. Zdravotníci si jistě všimli příznaků otravy kyanidem jako já. A potom jsme s paní Bowenovou odvedli paní Laneovou nahoru.“

„Byl jste na terase. Viděl jste, odkud měl pan Fitzhugh to šampaňské?“

„Ne, je mi líto. Ani jsem nevěděl, že to bylo šampaňské. Byla tam rozbitá sklenka a kaluž.“ Sklonil oči ke své ruce.

„Řízl jste se?“

„Jenom trošku. Ošetřil jsem si to tady v koupelně. Je to jenom škrábnutí. Neviděl jsem, odkud tu sklenku měl. A když jsem vešel z terasy dovnitř, tolik jsem se soustředil na Elizu, že jsem upřímně řečeno nevnímal nikoho jiného, dokud se to celé nestalo.“

To mohl být záměr, pomyslela si Eva. Využít příležitosti, kdy všichni věnují pozornost něčemu jinému, a dát oběti otrávené šampaňské.

„Děkuji za vaši pomoc a spolupráci, pane doktore. Budu na vás potřebovat kontakt pro případ, že bychom měli nějaké doplňkové otázky.“

„Jistě. Taková tragédie. Hrozná věc. Někdo z těch, které si pozvali k sobě domů, se dopustil takové příšernosti.“

Lidi dělají hrozné věci každý den, pomyslela si, zatímco si zapisovala jeho kontaktní informace. A jejím úkolem bylo zajistit, aby jim to neprocházelo.

Znovu rázně zaklepala na dveře a otevřela.

Poprvé si mohla pořádně prohlédnout Elizu Laneovou, protože teď seděla na posteli, v objetí své přítelkyně.

Oči, na portrétu tak jasné a zářivé, zastřelo sedativum a opuchly od pláče. Ale podívaly se přímo na Evu.

„Jsem v pořádku, Sylvie. Budu v pořádku.“ Narovнала se. „Vy jste ta policistka z filmu o Icoveových.“

„Ne, to byla herečka. Já jsem poručík Dallasová z Newyorské policie.“

„Poručíku Dallasová z Newyorské policie, zjistíte, kdo to udělal mému manželovi, mému partnerovi, lásce mého zatraceného života. A zařídíte, aby za to zaplatil. Nebude to stačit.“ Oběma rukama si zakryla ústa a potlačila vzlyknutí. Z očí jí vyšlehly blesky. „Nebude to stačit.“

„Elizo...“

„Ne, ne, nerozbrečím se. Už ne. Prosím, Sylvie, přines trochu vody, ano? V šatně je chladnička. Neměla jsem si nechat dát ta mizerná sedativa.“ Zvedla se z postele. „Mám zastřené myšlenky, a to nechci. Chci mít jasnou hlavu.“

Přešla ke dveřím na terasu a pokusila se je otevřít.

„Potřebuju vzduch.“

Eva k ní přistoupila a otevřela jí je.

„Je mi trochu nevolno, ale zvládnu to. Trochu vzduchu, trochu vody. Za minutku se mi pročistí hlava.“

„Paní Laneová, proč se domníváte, že někdo způsobil smrt vašeho manžela?“

„Protože jsem ho viděla. Viděla jsem svého Branta. On... umíral mi v náruči a modraly mu nehty. Cítila jsem mandle. Víím, že ty taky,“ dodala směrem k Sylvii, když se její přítelkyně vrátila se sklenicemi vody na malém podnose.

„Ach, Elizo, ano. Bože, cítila jsem je. Ale...“

„Kyanid. Jako v *Těle zločinu*.“

„V těle jakého zločinu?“

„To je film,“ vysvětlila Sylvie a na líce jí stekly čerstvé slzy. „Při jeho natáčení jsme se s Elizou seznámily.“

„Hrály jsme sestry, už to musí být patnáct let. Sylviina postava dala kyanid do brandy, aby zabila muže, který se kvůli penězům ucházel o mě. Muže, kterého sama milovala, ale který ji pro peníze zradil a chystal se mě zabít.“

Eliza se posadila, vzala si vodu a pomalu upíjela.

„Ale nic z toho nebylo skutečné. Ach, Sylvie, jak tohle může být realita? Co se teď bude dít? Odvezou ho? Odvezou Branta pryč? Proč by mu kdokoliv chtěl ublížit? Nikdy nikomu neudělal nic zlého. Proč by ho někdo zabíjel?“

„Přijměte mou upřímnou soustrast, paní Laneová. Musím vám položit nějaké otázky.“

„Mám odejít?“

„Ne, to ne.“ Eliza vzala Sylvii za ruku. „Může tu zůstat, prosím? Prosím.“

„Dobře. Posadila byste se, paní Bowenová? Vyřídíme to co nejrychleji.“

Přeložil Zdík Dušek